

ECLI:RO:CABUC:2024:186.#####
Dosarul nr. #####/3/2022

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII –A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIE CIVILĂ NR. ###
Ședința publică din data de 16.02.2024

Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: #####-#####
JUDECĂTOR: #####
JUDECĂTOR: #####
GREFIER: #####

Pe rol se află soluționarea cererii de recurs formulată de către recurenta-reclamantă #####, împotriva sentinței civile nr.###/26.01.2023, pronunțată de Tribunalul București-Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal, în contradictoriu cu intimata-pârâtă SUBDIVIZIUNEA ADMINISTRATIV TERITORIALĂ A SECTORULUI 1 DIN MUNICIPIUL BUCUREȘTI, cauza având ca obiect „comunicare informații de interes public (Legea Nr.544/2001) - email - adresa 853/29.12.2021”.

La apelul nominal, făcut în ședință publică, a răspuns recurenta-reclamantă #####, prin avocat, lipsind intimata-pârâtă Subdiviziunea Administrativ Teritorială a Sectorului 1 din Municipiul București.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care arată că procedura de citare este legal îndeplinită, după care:

Curtea pune în discuție excepția nulității recursului invocată prin întâmpinare.

Apărătorul recurente-reclamante, cu privire la excepția nulității recursului, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Deliberând, Curtea respinge ca nefondată excepția nulității recursului, invocată de către intimata-pârâtă prin întâmpinare pe considerentul nemotivării recursului, constatând că prin cererea de recurs au fost indicate atât cazurile de casare, respectiv art. 488 alin. (1) pct.4, 5, 6 și 8, cât și dezvoltarea acestora, permițând astfel instanței de recurs încadrarea în cele 4 cazuri de casare menționate.

Așa fiind, Curtea apreciază îndeplinite cerințele art.486 alin.1 lit. d) NCPC, nefiind incidente prevederile art.489 alin. 2, raportat la art.486 alin. 2 NCPC, referitoare la nulitatea recursului.

Curtea interpelează apărătorul recurente-reclamante cu privire la faptul dacă mai are alte înscrisuri de depus la dosarul cauzei.

Apărătorul recurente-reclamante susține faptul că nu mai are alte înscrisuri de depus la dosar.

Curtea, conform art. 492 NCPC, încuviințează pentru recurentă proba cu înscrisurile noi depuse în recurs.

Curtea interpelează apărătorul recurente-reclamante cu privire la faptul dacă mai are alte solicitări în cauză.

Apărătorul recurente-reclamante precizează că nu mai are alte solicitări.

Nemaifiind alte probe de administrat și cereri de soluționat, Curtea acordă cuvântul în susținerea motivelor de recurs.

Apărătorul recurente-reclamante solicită admiterea acesteia astfel cum a fost formulată, casarea sentinței și reținerea spre rejudecare a cererii prin admiterea acesteia în totalitate.

Susține faptul că sentința a fost pronunțată cu depășirea atribuțiilor judecătorești, deoarece judecătorul de la fond în mod absolut discreditar a stabilit un context procesual care nu reflecta realitatea cererii formulate, cererea fiind formulată cu 2 capete distincte, în mod eronat instanța de fond considerând că al doilea capăt este subsidiar primului capăt.

că rațiunea primului capăt de cerere a avut rațiunea îndreptării unei activități sau practici eronate în cadrul administrației publice din cadrul Primăriei Sectorului 1.

Cu privire la greșita aplicare și interpretare a normelor de drept material susține că informațiile pe care le-au solicitat sunt documente care fac parte din fluxurile de lucru ale respectivelor comisii care se organizează în cadrul Primăriei Sectorului 1.

Menționează că nu există nicio dispoziție legală care să secretizeze în numele persoanelor care activează în cadrul comisiei din cadrul Primăriei Sectorului 1, mai mult decât atât, numele acelor persoane se regăsesc în declarațiile de avere.

Susține că tot raționamentul prezentat de instanța de fond este profund eronat și nelegal și că în mod absolut elucubrant conchide că pretențiile recurente sunt vădit neîntemeiate.

Mai arată că tot eșafodajul argumentativ al instanței de fond care fundamentează sentința recurată este combătut de art.22 alin.21 din normele de aplicare ale Legii nr.544, care tranșează problema existenței unor informații exceptate de la comunicare conform art.12 din Legea nr.544 și care stabilește în mod echivoc și fără nici un fel de dubiu regula că „dacă pe un document solicitat stă acest gen de informații, acestea vor fi anonimizate și documentul va fi comunicat”.

Precizează că va solicita cheltuielile de judecată pe cale separată.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 394 alin. (1) NCPC declară dezbaterile închise și reține cauza în pronunțare.

C U R T E A,

Deliberând asupra recursului de față constată:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 07.04.2022, sub nr. #####/3/2022 reclamanta ##### a solicitat instanței, în contradictoriu cu pârâul SECTORUL 1 AL MUNICIPIULUI BUCUREȘTI:

1. constatarea caracterului public al următoarelor informații solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021: procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de

vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### și obligarea pârâtei să introducă aceste informații pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. 1 lit. g din Legea 544/2001;

2. obligarea pârâtei Primăria Sector 1 să comunice informațiile de interes public solicitate prin adresa înregistrată la Primăria Sector 1 sub nr. 853/29.12.2021 și confirmate de instanță ca informații de interes public prin admiterea primului punct al acțiunii.

În drept, a invocat prevederile Legii nr. 544/2001, ale Legii nr. 544/2004, ale Legii nr. 550/2002, Codul de procedură civilă și alte acte normative incidente.

Prin sentința civilă nr. ####/26.01.2023 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr. ####/3/2022 s-a respins ca vădit neîntemeiată plângerea formulată de petenta ##### în contradictoriu cu intimatul Sectorul 1 al Municipiului București.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamanta #####, prin care a invocat cazurile de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) pct. 4, pct. 5, pct. 6 și pct. 8 NCPC și a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și, în rejudicare, admiterea acțiunii introductive de instanță.

În motivarea cererii de recurs, s-a arătat, în ceea ce privește cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 NCPC că instanța de fond a pronunțat o soluție cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, deoarece nu a stăruit prin toate mijloacele legale pentru aflarea adevărului;

De asemenea, nu a luat în considerare înscrisurile de la dosar, le-a analizat defectuos și a respins cererea privind constatarea caracterului public al informațiilor solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021.

În egală măsură, a săvârșit acte care intră în atribuțiile unor avocați aparținând unei alte profesii juridice constituite în stat, a dat altă interpretare și aplicare prevederilor informațiilor publice decât cele stabilite de legiuitorul constituant.

Totodată, nu a soluționat o cerere, care nu a fost soluționată, cu precădere în plan administrativ de organul competent, reprezentat de Sectorul 1 al Municipiului București, a interpretat și aplicat greșit atât dispozițiile legii speciale - Legea ##### cu privire la condiționarea introducerii unei acțiuni în baza dispozițiilor Legii 544/2004, respectiv art. 1 și art.8 din același act normativ care pe lângă condiționarea reclamantului de formularea unei cereri pentru constatarea caracterului public al unor documente pentru care autoritatea și-a manifestat în mod expres refuzul, impune și formularea unei cereri de chemare în judecată în contencios administrativ prin parcurgerea unei proceduri prealabile, cu individualizarea în clar a acestuia, fără a se aplica situației de fapt și de drept dedusă judecății.

În concret, judecătorul trebuie să se pronunțe asupra tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, astfel cum prevăd dispozițiile art. 22 alin.6 din Cod pr.civ, și mai mult decât atât, nu poate să pună în discuție alt obiect și să schimbe obiectul stabilit de părți prin cererile lor.

Referitor la cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC, recurenta a arătat că hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, încălcând regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității.

Astfel, s-a arătat că instanța de fond în mod greșit a reținut că refuzul de a soluționa o cerere presupune că intimatului i s-a adresat o cerere prin care petenta să-i fi solicitat acestuia să introducă procesele-verbale și pontajele corespunzătoare pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. 1 lit. g) din Legea nr. 544/2001.

Intimata-pârâtă a refuzat în scris comunicarea documentelor solicitate, prin adresa nr. 853/04.03.2022, emisă cu depășirea termenului legal prevăzut de legiuitor cu peste 2 luni cu argumentul că nu se încadrează în categoria informațiilor de interes public, astfel cum sunt stabilite la art. 5, printre care și lit. g) din Legea nr. 544/2001.

În concret, a arătat recurenta, capătul principal de cerere s-a desprins din refuzul expres al autorității de a comunica informații publice care în mod cert fac parte din categoria informațiilor publice, astfel cum sunt definite de legiuitor la art. 2 alin. 2 din lege, deoarece privesc activitățile și rezultă din activitățile autorității publice, indiferent de suportul ori de forma sau de modul de exprimare a informației.

Sub acest aspect, apare ca evident faptul că recurenta-reclamantă nu se putea adresa ulterior refuzului cererii de emitere de informații publice cu o nouă cerere prin care să solicite autorității să constate caracterul public al proceselor-verbale și pontajele corespunzătoare, întrucât în mod cert aceasta a clasat-o și totodată recurenta ar fi fost pusă în situația să formuleze acțiunea în instanță cu depășirea termenului legal prin raportare la practica defectuoasă a autorității de a nu respecta termenele legale pentru formularea răspunsurilor.

S-a mai susținut de către recurentă că teza finală a primului capăt de cerere, referitoare la obligarea pârâtei să introducă aceste informații pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. 1 lit. g) din Legea nr. 544/2001, s-a desprins din răspunsul autorității care a motivat că documentele solicitate nu se încadrează în categoria informațiilor de interes public, astfel cum sunt stabilite la art. 5, printre care și lit. g), contrar prevederilor legale care instituie autorităților publice obligația ex officio de furnizare a informațiilor publice din lista documentelor de interes public.

Recurenta a susținut că teza finală a primului capăt de cerere a urmărit tot fondul principal al cererii de comunicare a informațiilor de interes public, în scopul de a îndrepta practica nelegală și recurentă în cadrul autorității care constă în refuzuri nelegale și nejustificate de furnizare a informațiilor cu caracter public.

Legiuitorul prin Legea 544/2001, a lăsat autorităților o marjă de apreciere largă, cu privirea la comunicarea din oficiu a listei documentelor de informații publice, cu obligația ca aceasta să fie actualizată în raport de activitatea fiecărei autorități sau instituții publice, precum și în raport de frecvența solicitărilor persoanelor interesate, tocmai pentru a asigura transparență și a limita numărul cererilor ce implică eforturi din ambele părți (solicitant /deținător). Din simpla analiză a site-urilor autorităților primăriei din țară sau de la nivelul municipiului București, cu toate că sunt guvernate de aceleași acte normative, lista documentelor de informații publice întocmită potrivit prevederilor art. 5 lit. g) din Legea ##### diferă de la o instituție la alta și de la an la an. Cu titlu de exemplu, pentru a se înțelege de către instanța de recurs, lista documentelor de informații publice de la Tribunalul București 1 care enumeră anumite informații, diferă de lista documentelor de informații publice de la Tribunalul ##### care cuprinde în termen general toate documentele ce rezultă din activitate, exemplificând excepțiile.

Prin urmare, această listă chiar și cu documentele solicitate de către recurenta-reclamantă, trebuie actualizată după caz, și publicată pe pagina de internet a sectorului 1, de unde să poată fi ușor consultată, orice solicitare a cetățenilor privind documentele din respectiva listă fiind din oficiu satisfăcută de autoritate.

Obligarea intimatei - pârâte să introducă pe lista cuprinzând documentele de interes public, informațiile și documentele pe care trebuie din oficiu să le comunice simplifică procesul de apreciere al Primăriei Sectorului 1 cu privire la caracterul public al informațiilor solicitate de subsemnata, evitând riscul producerii situațiilor nelegale cum este cazul dedus judecății și înlesnește de plano, accesul liber al cetățenilor la informațiile solicitate recurenta - reclamantă.

Asigurarea accesului la aceste informații publice în modalitatea arătată nu reprezintă decât componenta de publicitate din oficiu care, așa cum s-a arătat, nu o exclude pe aceea de comunicare a informațiilor publice la cerere, astfel că îndeplinirea obligației de publicare pe pagina de internet sau prin afișare la sediu nu justifică refuzul intimatei - pârâtă de a furniza informațiile solicitate de recurentă - reclamantă în condițiile art. 6 din Legea nr. 544/2001.

Cu privire la cel de-al doilea capăt de cerere, instanța de fond în mod greșit a reținut că este o cerere accesorie primului capăt de cerere, fiind vorba de o cerere principală care este în strânsă legătură cu primul capăt de cerere principală privind constatarea caracterului public

Indiferent dacă instanța aprecia să-l admită în parte în sensul de a nu obliga autoritatea să publice pe site în lista documentelor de informații publice, nu-i poate restrânge dreptul recunoscut constituțional printr-un artificiu juridic să dispună respingerea cererii, consecința directă a necomunicării unor documente ce au caracter public întrucât rezultă din activitatea autorității.

De altfel, cel de al doilea capăt de cerere nu depinde de soluționarea primului, întrucât instanța de fond trebuia să valorifice anumite împrejurări din care sa rezultă îndubitabil refuzul expres al autorității cu depășirea termenului legal privind comunicarea documentelor ce au caracter de informații publice.

Instanța de fond, în mod greșit a calificat capătul al doilea de cerere ca fiind accesoriu și a dat denumirea legală unei cereri corect intitulată de recurenta-reclamantă și totodată fundamentat corect în raport de situația de fapt.

Instanța de fond a recalificat situația de fapt din perspectiva motivării recurente-reclamante care a susținut comunicarea informațiilor publice prin orice mijloc la cerere sau din oficiu, însă ar fi trebuit să dispună din oficiu, cu respectarea principiului contradictorialității și al respectării dreptului la apărare punerea în discuție a recalificării situației de fapt și eventual a temeiului de drept.

Recalificarea situației de fapt, deși este atributul instanței de judecată, aceasta trebuie realizată în contradictoriu și pusă în discuția contradictorie a părților, conform dispozițiilor art. 22 alin. (2) C.proc.civ. coroborate cele ale art. 14 din același act normativ.

În acest sens se reține că instanța de fond și-a exercitat rolul activ, încălcând obligația ce îi revenea de a stabili temeiul de drept al cererii - principale și accesorie - aspecte care țin de regulile de procedură aplicabile în procesul civil (art. 22 C.proc.civ.), nefiind respectate în cauză, în litera și spiritul legii.

A menționat recurenta că se impunea a se face distincție în funcție de raportul celor două capete de cerere, mai exact să se constate și să se confirme de către recurenta-reclamantă că există două capete principale de cerere.

În situația în care ambele capete de cerere principale, calificate astfel folosind criteriul oferit de legiuitor în cuprinsul art. 30 alin.3 Cpd pr.civ. interpretat per a contrario, respectiv soluția pe fiecare capăt de cerere nu depinde de soluția pe celălalt capăt de cerere, având soluții diferite, parțiale sau aceleași.

Instanța de fond nu a reținut faptul că între solicitările recurente reclamante și pretențiile la care era îndreptățită exista o suprapunere totală, mai exact obiectul celor două obligații diferă sub aspect temporal, dar sunt într-o situație de includere.

De altfel, cererile de informații publice erau obligatoriu a fi analizate distinct doar în ipoteza admiterii cererii principale parțial, adică a constatării caracterului public, ceea ce este evident din simpla interpretare a legii.

Cât timp cererea principală a fost respinsă, nu exista niciun motiv pentru o analiză distinctă a cererii de comunicare a informațiilor publice la cerere pe baza cererii formulate, în consecință, se poate reține o nepronunțare/o pronunțare incompletă a primei instanțe, hotărârea fiind data cu încălcarea dispozițiilor art. 425 din Codul de Procedura Civilă.

Din simpla analiză a celor reținute de instanța de fond, judecătorul de fond a ales pentru intimata-petentă temeiul de drept pentru respingerea cererii, substituindu-se astfel rolului de apărător al acesteia. Contrar prevederilor legale care reglementează procedura specială în materia informațiilor publice, instanța de fond a calificat greșit cererea de chemare în judecată, precum și cererea tip de informații publice, s-a substituit părții adverse și a reținut că recurenta-reclamantă trebuia să se adreseze instanței de judecată în temeiul art. 1 alin. 1 și art. 8 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ.

Ca atare, instanța de fond a făcut o aplicare greșită a legii, respectiv a art. 22 alin. 1 din Legea nr. 544/2001, art. 6 alin. 1 din aceeași lege și a art. 31 alin. 1 din Constituția României.

Cu încălcarea principiului contradictorialității prevăzut de art. 14 din Codul de procedură civilă, instanța a reținut greșit că recurenta-reclamantă nu ar fi făcut dovada unei cereri, cu toate că aceasta exista la dosar, iar primul capăt de cerere s-a desprins din refuzul expres al autorității și motivării din cuprinsul răspunsului, însă, după cum se poate observa din încheierea de dezbatere, instanța nu a pus în discuție acest considerent pe care și-a întemeiat soluția.

Instanța de fond și-a întemeiat hotărârea pe alte motive de fapt și de drept, pe explicații care nu au fost supuse în prealabil dezbaterii contradictorii, vădind astfel nulitatea hotărârii.

Referitor la caracterul vădit neîntemeiat al cererii petentei și reținerea primei instanțe că petenta a solicitat instanței informațiile ca o cerere accesorie primului capăt de cerere, fapt ce ar rezulta din folosirea de către petentă a sintagmei „prin admiterea primului punct al acțiunii”, recurenta a arătat că cel de al doilea capăt de cerere îmbracă haina unei acțiuni principale, judecătorul de fond recalificând-o în mod nelegal și reținând în mod contrar prevederilor legale că se impunea ca recurenta să se adreseze din nou autorității cu cerere pentru constatarea caracterului public al documentelor pe care autoritatea le-a interpretat în mod defectuos, în sensul că a refuzat comunicarea documentelor în termenele legale.

În motivarea cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC, recurenta a arătat că instanța nu s-a pronunțat pe capetele de cerere cu care a fost investită, neexistând o motivare pentru care a respins cele invocate prin acțiunea formulată de reclamantă.

Ipoteza care se regăsește în cauza supusă judecării are în vedere motivarea insuficientă a hotărârii, de vreme ce, din analiza acesteia, se constată că prima instanță nu a realizat o minimă

examinare a motivelor de nelegalitate pe care reclamanta le-a invocat în susținerea refuzului comunicării informațiilor publice și a adresei emise de autoritatea pârâtă cu depășirea termenelor legale, limitându-se la a relua, neconvingător, argumentele pârâtei și argumente străine de cauză și fără o minimă verificare a informațiilor existente în spațiul public.

O astfel de conduită procedurală nu răspunde exigențelor impuse de art. 488 CPC pct. 6 și art. 6 parag. 1 din Convenția europeană privind dreptul la un proces echitabil, drept, care nu poate fi considerat efectiv decât dacă observațiile părților sunt în mod real examinate de către instanța sesizată și nu cuprinde motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței, cum și cele pentru care s-a înlăturat cererea reclamantei.

Recurenta a mai susținut că la interpelarea instanței cu privire la scopul urmărit de recurenta - reclamantă prin obținerea/comunicarea acestor informații publice, instanța de fond pentru respingerea acțiunii a motivat faptul că petenta a solicitat să i se comunice procesele verbale și pontajele la data încetării detașării sale, a refuzat să-i plătească recompensele bănești aferente, fiindu-i necesare pentru a formula o acțiune în pretenții, în termenul general de 3 ani.

A susținut recurenta că nu trebuia să-și justifice, în niciun fel, cererea, informațiile de interes public putând fi solicitate și numai din simplă curiozitate, întrucât accesul la astfel de informații este liber, ceea ce presupune că ele se află la dispoziția tuturor.

Pe cale de consecință, vătămarea suferită de recurenta-reclamantă prin refuzul accesului la informațiile publice solicitate se prezumă, fără a fi necesară probarea acesteia. Cu toate acestea, recurenta-reclamantă a învederat că informațiile solicitate sunt necesare pentru pregătirea apărării într-un dosar privind acțiunea în pretenții pentru a face dovada sarcinii probei și pentru a simplifica aceste verificări de către instanța sesizată, precum și pentru completarea acestor documente în integralitate la dosarul personal.

Potrivit prevederilor art. 5 alin (1) din Legea ##### fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să comunice din oficiu anumite informații de interes public, iar omisiunea termenului „din oficiu” schimbă cu totul înțelesul frazei. Considerentul instanței vădește încălcarea prevederilor art. 2 lit b).

În continuare, dispozițiile art. 3 din același act prevăd că asigurarea de către autoritățile și instituțiile publice a accesului la informațiile de interes public se face din oficiu sau la cerere. Or, nu doar informațiile prevăzute la art. 5 alin. (1) sunt instituțiile publice obligate să le comunice (care mai mult nu sunt comunicate decât comunicate), ci orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile sale.

Textul de lege este deosebit de clar, legiuitorul nelăsând instanței de judecată niciun fel de marjă de apreciere cu privire la caracterul public al vreunor informații din activitatea instituțiilor publice. Prin folosirea cuantificatorului universal orice informație este evident că legiuitorul chiar se refera la orice informație și că nu lasă la aprecierea instanței dacă sintagma orice informație se referă sau nu la orice informație.

Prin urmare, apare ca evident faptul că este incident și motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (6) Cod procedură civilă, instanța reținând absolut aberant că „cererea sa având un caracter vădit neîntemeiat”, nefiind nici măcar evident dacă se referă la „cererea de informații publice” sau la „cererea de chemare în judecată” care are ca obiect comunicarea informațiilor publice.

În oricare caz, ambele cereri reprezintă exercitarea firească a dreptului constituțional de acces la informații de interes public, respectiv la justiție. Instanța de fond a reținut greșit că nu se poate reține refuzul nejustificat al pârâtei de a comunica informații de interes public, motivarea instanței nearătând niciun fel de raționament juridic, lipsind orice demonstrație a aplicării regulii de drept incidente, referirea generică nefiind suficientă, vădind în realitate lipsa motivării.

În speța de fata, reluarea unor articole din Legea 544/2001, norme de drept care nu sunt incidente cauzei, preluarea exclusiv a argumentelor uneia dintre părți, fără a le însoți de analiza proprie a aspectelor de fapt și de drept relevante, nu corespunde exigențelor textului legal sus-citat.

Recurenta a susținut că obiectul cererii de chemare în judecată l-a constituit constatarea caracterului public al unor informații solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021, însă instanța de fond s-a raportat numai la analiza refuzului autorității, împrejurare reținută și de către instanța de judecată.

Or, potrivit art. 22 alin. (6) din Codul de Procedura Civila, instanța de judecată trebuie să se pronunțe asupra a tot ceea ce s-a cerut, fără însă a depăși limitele investiției, în afară de cazurile în care legea ar dispune altfel.

Mai mult decât atât, din cuprinsul hotărârii atacate, apare ca evident faptul că instanța de fond nu a făcut o distincție după natura și obiectul cererii de comunicare a informațiilor publice deduse judecății și, mai ales, nu a dat relevanță textelor de lege incidente cererii, care o diferențiau sub aspectul naturii, obiectului și efectului, considerând că toate efectele acestor informații sunt reglementate după regulile aplicabile informațiilor din oficiu, motiv pentru care este incident motivul de recurs reglementat art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC, deoarece această rezolvare reprezintă o schimbare a naturii și a conținutului actelor administrative, actelor premergătoare, implicit a efectelor sale, care a avut ca rezultat ignorarea voinței reale a părților și, nu în ultimul rând, aplicarea greșită a legii.

Prin urmare, întocmirea răspunsului formulat de către autoritate a fost în scopul eludării unor norme legale imperative, fiind uzitate alte norme legale, prin deturnarea acestora din urmă de la scopul în care au fost edictate de legiuitor. În acest sens, prin preluarea apărărilor pârâtei de către instanța de fond, a fost nesocotit spiritul Legii nr. 544/2001, constând în intenția de eludare ori de sustragere de la norma legală aplicabilă. Astfel fiind, încălcarea prevederilor legale de către pârâtă, dovedește că a acționat de conivență pentru a eluda prevederile legale imperative.

În condițiile în care instanța de fond avea nelămuriri cu privire la obiectul sau petitele cererii de chemare în judecată, aceasta avea posibilitatea să solicite explicații părților cu privire la temeiurile de drept și situația de fapt, astfel cum prevăd dispozițiile art. 22 alin. (2) din Codul de Procedura Civilă.

În acest sens, hotărârea atacată cuprinde motive contradictorii, în sensul că din unele motive rezultă temeinicia pretențiilor deduse judecății, iar din altele, netemeinicia acestora.

În plus, instanța de fond a apreciat în mod eronat că datele cu caracter personal numele, prenumele membrilor comisiei (care se regăsesc pe site-urile instituțiilor - ANI sau primăriei sectorului 1) sunt exceptate de la comunicare potrivit prevederilor art. 12 din Legea nr. 544/2001.

În același context, instanța de fond în mod eronat a reținut că "prin punerea la dispoziția petentei a proceselor-verbale și pontajelor se ajunge la identificarea persoanelor menționate în aceste procese verbale și pontaje, astfel că aceste informații sunt informații cu privire la datele personale motivat de faptul că persoanele semnatare a proceselor - verbale sau menționate în

pontaje sunt cunoscute de reclamantă de la momentul când a exercitat atribuțiile specifice la nivelul comisiei, precum și din simpla vizualizarea a site-ului primăriei sectorului 1 sau a portalului de declarații de avere gestionat de către ANI, de unde rezultă numele prenumele celor care au făcut parte din componența comisiei.

În acest sens, a arătat că înțelege să indice instanței de recurs Hotărârile Consiliului Local nr.95 din 28.07.2016 modificată și completată prin Hotărârea Consiliului Local nr. 300 din 12.10.2018, privind desemnarea reprezentanților Consiliului local al Sectorului 1 în ##### de vânzare a spațiilor comerciale sau de prestări servicii, publicate pe site-ul www.primariasl.ro, privind constituirea comisiei, precum și declarațiile de avere care se regăsesc atât pe site-ul primăriei sectorului 1, cât și pe site-ul Agenției Naționale de Integritate.

Astfel, din simpla vizualizare a acestor documente, rezultă în mod cert că instanța de fond a motivat în mod hilar că reclamanta este interesată de numele și prenumele persoanelor ce fac parte din componenta comisiei, date care sunt publice, fără să analizeze în mod corect solicitarea informațiilor publice a recurente-reclamante care este interesată de conținutul acestor documente ca mijloace de probă pentru activitatea desfășurată în cariera sa din perioada ##### (pentru o eventuală acțiune în instanță, pentru completarea dosarului personal, pentru dreptul la carieră și dreptul la pensie în situația în care autoritatea nu recunoaște această activitate prestată de către reclamantă).

Soluția reglementată de legiuitor este una cât se poate de corectă și logică, având în vedere că acest tip de informații sunt la dispoziția oricui, deoarece privesc interesul general, iar pentru simplul interes al unei persoane, manifestat printr-o solicitare scrisă sau verbală, autoritatea/instituția publică este obligată să comunice informațiile solicitate.

Mai mult decât atât, deși nu au fost depuse la dosarul cauzei, instanța de fond neavând cunoștință de conținutul proceselor-verbale și al pontajelor ca să se poată pronunța asupra existenței datelor cu caracter personal, a înțeles să respingă acțiunea, ca neîntemeiată, neînțelegând să facă aplicarea art. 249 din Codul de Procedura Civilă, raportat la apărările intimitei, fiind încălcate dispozițiile art. 22 alin 2 din actul normativ menționat.

Prin urmare, tocmai prezumtivul interes al recurente-reclamante, motivat de faptul că nu i-au fost comunicate documentele ca mijloacele de probă, nu ar trebui apreciat ca fiind contrar scopului urmărit de legiuitor, ci din contră, pe lângă faptul că aceste informații ar trebui cunoscute de întreaga comunitate, cu atât mai mult se impun a fi comunicate unei persoane care justifică un oarecare interes.

Or, dacă persoana are chiar și interesul documentării pentru promovarea unei acțiuni în instanță și pentru completarea dosarului personal, acesta nu se prezumă a fi un interes ilicit.

Simplele suspiciuni manifestate de către intimata pârâtă au fost preluate cu naivitate de către prima instanță.

Transparența documentelor ce rezultă din activitatea unei autorități este o garanție a dreptului la informare a oricărui cetățean liber într-un stat de drept. O interpretare contrară ar conduce la o ipoteză îndepărtată de statul de drept și de garanțiile pe care acesta pretinde că le oferă cetățenilor, aceștia având dreptul la informare cu privire la aceste aspecte care, în esență, sunt de-o importanță deosebită pentru prosperitatea unei comunități, în cauză la nivelul sectorului 1 și țin chiar de modul lor de viață, nefiind susceptibile a face obiectul unor interese militare, etc, care să justifice secretizarea acestora.

Chiar Legea nr. 544/2001, nu prevede că instituția publică poate refuza accesul la informații publice, art. 2 lit. a) din HG nr. 123/2002 prevede accesul liber și neîngrădit la informațiile de interes public constituie regula, iar limitarea accesului la informație constituie excepția. Singurele categorii de informații exceptate, de strictă interpretare, de la accesul liber al cetățenilor fiind prevăzute la art. 12 alin. (1) Legea nr.544/2001 și art. 80 alin. (2) #####, care nu sunt incidente în cauză.

Situațiile în care informația solicitată este exceptată de la comunicarea către cetățeni sunt prevăzute la art. 12 din Legea 544/2001: când aceste informații sunt manifestate pe documente clasificate conform legii în vigoare, când informația vizează siguranța tinerilor și când este informație confidențială sau sunt date cu caracter personal.

În ultimele două cazuri însă, interpretarea trebuie făcută în coroborare cu art.22 alin. 21 din Normele de aplicare ale Legii ##### care stabilește ca documentul care conține atât informațiile publice solicitate, dar care conține și informațiile prevăzute la art.12 din ##### (care sunt exceptate de la obligația de comunicare) trebuie anonimizate înainte de comunicarea suportului. Astfel, obligația de comunicare a informației de interes public subzistă și nu poate fi nerespectată invocând prezența informațiilor exceptate de la comunicarea publică, de la art.12 din #####.

Instanța de fond nu a motivat faptul de ce pârâta nu a informat reclamanta, în termenul legal de 5 zile, cu privire la informațiile identificate ca fiind exceptate de la accesul liber la informații. Pârâtul nu a dovedit exceptarea de la accesul la informațiilor de interes public, în baza art.12 alin. (1) din Legea nr. 544/2001, neexistând o identificare a informațiilor de interes public de către structura de specialitate.

Instanța de fond, nu a motivat faptul de ce pârâta nu a anonimizat informațiile identificate ca fiind exceptate, prevăzute la art. 12 din Legea nr. 544/2001, cu modificările și completările ulterioare, din cuprinsul proceselor verbale și pontajelor corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####, în condițiile în care autoritățile publice au obligația legală de a comunica toate actele ce rezultă din activitatea autorității, astfel cum prevăd dispozițiile art. 22 din ##### metodologică de aplicare a Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public.

Instanța de fond în virtutea rolului activ nu a verificat dacă informațiile de interes public solicitate de către reclamantă sunt actualizate ca fiind exceptate de la accesul liber. Pe lângă aceste documente, se pot comunica, la cerere, și altele decât cele menționate în listă, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru a considera că acele documente conțin informații de interes public, cum este cazul în speța de față.

Autoritatea sau instituția publică poate comunica din oficiu, pe pagina de internet proprie, informații solicitate frecvent, în funcție de obiectul sau domeniul său de activitate. Ca atare, consideră că obligația de comunicare a informațiilor publice privind toate procesele verbale și pontajele, subzistă și nu a fost îndeplinită în mod culpabil de Primăria Sectorului 1.

La toată această concluzie mai trebuie adăugată și situația solicitării de a primi o copie a documentelor justificative din care să rezulte informațiile publice solicitate, ce se supun principiului transparenței din perioada ##### # #####, de asemenea, nesoluționată prin refuz nejustificat de autoritatea publică locală de la Sectorul 1.

Instanța de fond nu a avut în vedere ce s-a solicitat prin cererea nr. 853/29.12.2021, recurenta- reclamantă a solicitat intimății - pârâte comunicarea informațiilor publice privind procesele-verbale și pontajelor corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 din perioada ##### # #####, astfel cum sunt reglementate de actele normative din materie.

De asemenea, prin adresa rubricată s-a mai solicitat să-i fie comunicate reclamantei informații publice în termenul legal privind procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####.

Instanța de fond, în cuprinsul hotărârii atacate, confundă în mod hilar, informațiile din oficiu cu informațiile solicitate la cerere care rezultă din activitatea autorității.

Recurenta - reclamanta a solicitat aceste informații în temeiul art. 3 din Legea 544/2001. Or, raportat la prevederile legale aplicabile, reclamanta a arătat că nu doar pentru informațiile prevăzute la art. 5 alin. (1) din actul normativ menționat, instituțiile publice sunt obligate să le comunice, ci orice informație care privește activitățile sau rezultă din activitățile sale.

În acest sens este și definiția dată informației de interes public, prevăzută de art. 2 din Legea nr. 544/2001, iar procesele-verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####, sunt informații publice care rezultă din activitatea autorității, mai ales că o parte din procesele verbale au fost publicate la avizier o perioadă limitată de timp.

Astfel fiind, instanța de fond în mod eronat, apreciază că procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####, nu trebuie comunicate la cerere persoanei interesate care manifestă și un interes legitim personal, și face o apreciere fără suport legal, atunci când conchide că persoana avea nevoie de informații, și anume de numele unor persoane care apar pe procesele verbale, punându-și întrebarea de unde avea instanța de fond informația că nu există aceste date publicate în spațiile publice, în condițiile în care judecătorul nu și-a manifestat un rol activ de a verifica aceste aspecte pe baza cărora și-a motivat hotărârea atacată, motivare contrară prevederilor legale aplicabile în materia informațiilor publice.

Sub acest aspect, recurenta a susținut că procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####, fac parte din obligațiile legale stabilite de legiuitor în sarcina autorității.

ar merge pe raționamentul instanței de fond, se pune întrebarea firească cum poate o persoană interesată să atace un proces verbal corespunzător unei vânzări a unui spațiu comercial, dacă nu se aduce la cunoștință din oficiu și nici la cerere, iar, instanța de fond cu toate că are un text de lege imperativ, consideră că nu se aplică sau că nu este incident cauzei.

Instanța de fond în mod greșit, nu a reținut argumentele reclamantei privind caracterul public al informațiilor, în condițiile în care informațiile solicitate se referă la organizarea activității autorității publice, procesele - verbale, pontaje etc.

Potrivit structurii aprobate la nivel sectorului 1 există aprobat ##### Spații cu altă Destinație decât cea de Locuință din subordinea Direcției Juridice, care are atribuții în gestionarea acestei activități pentru care s-au solicitat informațiile publice.

Mai mult decât atât, la nivelul sectorului 1 din anul 2002 până în prezent, prin hotărâre a consiliului local al sectorului 1 și prin dispoziția a primarului sectorului 1 este constituită comisia de vânzare a spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii formată din consilieri locali, funcționari publici sau după caz, funcționari contractuali remunerați cu indemnizații corespunzătoare din încasarea sumelor obținute ca urmare a vânzării spațiilor și care au în obiectul de activitate vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii.

Pe de altă parte, sintagma "documente deținute", întărește concluzia recurente-reclamante, privind obligativitatea comunicării informațiilor de interes public având în vedere că pârâta este deținătoarea acestor documente.

Potrivit Legii arhivelor naționale și a nomenclatorului procesele verbale și pontajele au termen de păstrare cu caracter permanent.

Invocând prevederile art. 1 alin. (1) și ale art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, recurenta a susținut că accesul la dosarul care cuprinde procesele-verbale și pontajele se face cu respectarea prevederilor art. 3 și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, potrivit căroră asigurarea de către autoritățile și instituțiile publice a accesului la informațiile de interes public se face din oficiu sau la cerere, prin intermediul compartimentului pentru relații publice sau al persoanei desemnate în acest scop. Totodată, din simpla analiză a tuturor adreselor aflate la dosarul cauzei, instanța de fond nu a analizat și nici nu a reținut responsabilitățile instituției privind soluționarea cererii în termenele legale prevăzute de Legea nr. 544/2001, obligații neîndeplinite și chiar ignorate.

informațiile solicitate de reclamantă se puteau comunica în mod corect și în integralitate de către petentă, prin simpla verificare de la nivelul Direcției Management Economic și Direcției Management Resurse Umane, autoritatea avea obligația să depună toate diligențele și să înainteze în termenul legal, solicitarea reclamantei, și să răspundă în termenul de maximum 30 de zile cu informații, conform realității.

Cu toate că, autoritatea publică trebuie să depună o diligență maximă în aprecierea elementelor de fapt și de drept care fundamentează emiterea răspunsului la informațiile publice, pentru această lucrare soluționată eronat, după caz, nesoluționată în termenul de maxim 30 de zile, ci în termen de 3 luni, ce are ca obiect informații publice.

Încălcarea termenelor prevăzute de lege, nu este sancționată expres de legiuitor ceea ce nu înseamnă că autoritatea publică are libertatea de a le nesocoti, ci doar că o eventuală încălcare a acestor termene poate conduce la stabilirea unei abateri disciplinare în sarcina persoanei responsabile vinovate de încălcarea legii, conform art. 21 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 sau eventual se poate stabili o vătămare a liberului acces la informația de interes public solicitată, drept recunoscut de lege, pe terenul soluționării cererii de chemare în judecată în conformitate cu prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 544/2001 cu obligarea la plata daunelor morale și/sau patrimoniale, dacă condițiile prevăzute de lege sunt îndeplinite, în conformitate cu dispozițiile art. 22 alin. (2) din Legea nr. 544/2001.

În speță, instanța de fond nu a analizat o atare critică și nu a reținut că nu s-a răspuns în termenul de 30 de zile prevăzut la art. 7 din Legea nr. 544/2001.

La aceasta se mai adaugă si faptul că răspunsul eronat la informațiile publice, în 3 luni, la expirarea termenului legal, a produs reclamantei o vătămare pe termenul Legii nr. 544/2001, întrunind elemente certe și verificabile justificate ca atare de recurenta reclamantă.

Prin urmare, instanța de fond nu a motivat faptul că petenta a refuzat soluționarea cererii de informații publice și nici faptul că s-a depășit termenul de soluționare. Legea nr. 544/2001 a fost emisă în vederea aplicării unui drept constituțional, prevăzut de art. 31, astfel că în concepția globală a legiuitorului, pentru a se ajunge la o respectare concretă a dreptului constituțional la informare a cetățeanului, autoritatea publică se impune a avea întotdeauna o atitudine activă, diligentă respectiv de a informa cu celeritate persoana cu privire la solicitarea adresată.

Astfel, solicitarea copiilor de pe procesele verbale și pontajelor corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada ##### # #####, se încadrează în noțiunea de informație publică, fiind rezultată din activitatea Sectorului 1 al Municipiului București, iar intimata - pârâta nu a făcut dovada și nici instanța de fond nu a motivat că aceste acte se încadrează în vreo categorie exceptată de la informarea publică, dintre cele prevăzute expres de art. 12 din Legea nr. 544/2001. Fumizarea proceselor verbale și a pontajelor se impune cu atât mai mult față de prevederile din

Legea nr. 544/2001, care sunt formulate în mod imperativ și nu cuprinde nicio altă excepție, în afara celor prevăzute de art. 12 alin. 1 din lege. Prin introducerea prevederii privind comunicarea informațiilor publice la cerere, legiuitorul a statuat că este important ca orice document care rezultă din activitatea unei instituții sau autorități publice să fie accesibil oricărei persoane interesate.

Referitor la capătul de cerere privind obligarea pârâtei la comunicarea proceselor verbale și pontajelor corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 din perioada ##### # #####, constând în refuzul nejustificat de a soluționa cererea formulate de reclamantă în temeiul Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, se poate constata că instanța de fond a motivat cu simple formulări vagi și stereotipe extrase din jurisprudență.

Din acest punct de vedere, prima instanță nu a aplicat/interpretat în mod corect prevederile legale sus - menționate, considerând, în mod eronat, că pârâta s-ar fi conformat normelor respective.

În drept, recurent a invocat prevederile art. 22 alin. (3) și (4) din Legea nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare, art. 483 - 487, art. 488 alin. (1) pct. 4, pct. (5), pct. (6) și pct. (8) din CPC, precum și celelalte dispoziții legale invocate în cererea de recurs.

În probațiune a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri, respectiv cele depuse la dosarul cauzei și cele anexate cererii de recurs.

Intimata-pârâtă Subdiviziunea Administrativ Teritorială Sector 1 a Municipiului București a formulat întâmpinare prin care invocat nulitatea recursului pentru nemotivare, iar, pe fond, a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

Referitor la nulitatea recursului, intimata a invocat prevederile art. 489 NCPC și a susținut că deși se invocă nu mai puțin de 4 motive de casare, recurenta folosește aceleași argumentație cu

privire la fiecare dintre acestea și anume: aplicarea eronată a normelor de drept și reținerea eronată a situației de fapt de către prima instanță.

În ceea ce privește art. 488 alin. 1 pct 4 Cpc - când instanța a depășit atribuțiile puterii judecătorești, intimata a susținut că prin sintagma „depășirea atribuțiilor puterii judecătorești” se înțelege incursiunea autorității judecătorești în sfera autorității executive sau legislative, astfel cum acestea sunt delimitate de Constituție sau de legile organice, instanța judecătorească săvârșind acte care intră în atribuțiile unor altor organe aparținând unei alte autorități constituite în stat. Spre exemplu, în practică s-a constatat acest motiv de nelegalitate în situațiile în care instanța de judecată a încălcat atribuția exclusivă a Curții Constituționale de verificare a concordanței unei dispoziții legale în vigoare cu Constituția României, substituindu-se instanței constituționale.

În speță, "depășirea atribuțiilor puterii judecătorești" în accepțiunea recurentei constă în aceea că

- prima instanță a omis cu exces de putere deoarece nu a stăruit prin toate mijloacele legale pentru aflarea adevărului;

- nu a luat în considerare înscrisurile de la dosar sau le-a analizat defectuos:

- a interpretat și aplicat greșit dispozițiile legii speciale-Legea nr. 544/2001 pe considerentul că prima instanță a "condiționat" acțiunea sa de formularea unei cereri pentru constatarea caracterului public al unor documente pentru care autoritatea și-a manifestat în mod expres refuzul, fără a se înțelege cu privire la ce anume;

- instanța de fond nu a soluționat o cerere, care nu a fost soluționată, cu precădere în plan administrativ de organul competent;

- se invocă principiul transparenței instituționale, art. 31 din Constituție și literatura de specialitate prin care "a fost evaluată ca fiind deosebit de benefică” Legea nr. 544/2001 și se concluzionează că "față de aspectele învederate, rezultă că instanța de fond a pronunțat o hotărâre judecătorească cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești, substituindu-se altor autorități".

Intimata a solicitat instanței de recurs să constate că niciunul dintre "motivele” invocate de recurentă nu se circumscriu motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 4 Cpc, acesta fiind invocat doar formal.

În fapt, recurenta este nemulțumită de situația de fapt reținută de Tribunal, de modul în care a interpretat probele de la dosar și a aplicat dispozițiile legale în materie. Or, recursul nu e un caracter devolutiv și nu vizează situația de fapt. În altă ordine de idei, obiectul căii de atac nu îl constituie pretenția concretă dedusă judecății și nici apărarea părții adverse, ci hotărârea judecătorească, soluția instanței.

În consecință recursul care propune analiza (eventualei) netemeinicii a hotărârii recurate și încearcă repunerea în discuție a fondului cauzei urmează a fi anulat.

Simpla nemulțumire a recurentului față de hotărârea pronunțată nu este suficientă pentru casarea acesteia, acesta având obligația să-și întemeieze și încadreze recursul pe cel puțin unul din motivele prevăzute limitativ de lege.

Motivele de netemeinicie nu mai pot fi invocate în recurs, nefiind avute în vedere de dispozițiile art. 488 NCPC, ipoteza în care se va dispune anularea recursului ca nemotivat.

De asemenea, motivarea greșită sau fără legătură cu dispozițiile legale aplicabile echivalează cu nemotivarea recursului.

în vedere faptul că recurenta nu a adus nicio critică hotărârii primei instanțe, care să se circumscrie motivului de casare prevăzute la art. 488 alin. 1 pct. 4 C.proc.civ., în temeiul art. 489 alin. 2 C.p.c., a solicitat anularea acestui motiv de re- curs pentru nemotivare.

Referitor la art. 488 alin. 1 pct 5 CPC-când prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității – intimata a susținut că se invocă o încălcare a art. 14 CPC, art.22 alin. 1 și art. 425 CPC

Recurenta a motivat încălcarea regulilor de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității făcând încă o dată vorbire de rolul judecătorului în cadrul procesului și invocând reținerea greșită a situației de fapt de către Tribunal.

În acest fel, consideră că instanța de fond în mod greșit a reținut că refuzul de a soluționa o cerere presupune ca intimatului Sectorul 1 al Municipiului București i s-a adresat o cerere prin care petenta ##### să-i fi solicitat acestuia să introducă procesele verbale și pontajele corespunzătoare pe lista informațiilor de interes public pentru că s-a depășit termenul legal în care trebuia să primească răspunsul la cererea nr. 853/2021 și pentru că s-a apreciat greșit de autoritatea publică faptul că informațiile solicitate nu sunt de interes public.

Și astfel, pe calea recursului, dna. ##### își precizează cererea introductivă de instanță pretinzând că principalul capăt de cerere s-a desprins din refuzul expres al autorității de a comunica informații publice, s-a desprins din răspunsul autorității și reia argumentele invocate prin cererea de chemare în judecată.

Pe de o parte, în calea de atac, mai ales într-o cale extraordinară de atac, nu se pot folosi alte motive, mijloace de apărare și dovezi decât cele invocate în primă instanță, iar, pe de altă parte, recursul nu este o cale devolutivă de atac, obiectul căii de atac nu îl constituie pretenția concretă dedusă judecății și nici apărarea părții adverse, ci hotărârea judecătorească, soluția instanței.

Și în ceea ce privește capătul 2 de cerere, nemulțumită de faptul că instanța nu i- a preluat argumentele, recurenta invocă încă o dată reținerea greșită a situației de fapt de către Tribunal, respectiv că "instanța de fond a reținut greșit că este o cerere accesorie primului capăt de cerere, fiind vorba de o cerere principală care este în strânsă legătură cu primul capăt de cerere principală privind constatarea caracterului public", invocând faptul că nu i se poate restrânge dreptul recunoscut constituțional printr-un artificiu juridic.

Astfel, recurenta a invocat faptul că cel de-al doilea capăt de cerere nu depinde de soluționarea primului, "întrucât instanța de fond trebuia să valorifice anumite împrejurări din care rezultă indubitabil refuzul expres al autorității cu depășirea termenului legal privind comunicarea documentelor ce au caracter de informații publice".

A mai invocat că "instanța de fond a recalificat situația de fapt, din perspectiva motivării recurente-reclamante" și a pretins că ar fi trebuit să fie pusă în discuție această recalificare și să precizeze temeiul de drept, invocându-se încălcarea art. 22 CPC.

Și, pe cale de consecință, recurenta a arătat că "se impunea a se face distincție în funcție de raportul celor două capete de cerere, mai exact să se constate și să se confirme de către recurenta-reclamantă că ne aflăm în prezenta a două capete principale de cerere" și finalizează prin a arăta că "în situația în care ambele capete sunt principale, calificate astfel folosind criteriul oferit de legiuitor în cuprinsul art. 30 alin. 3 CPC interpretat per a contrario, respectiv soluția pe fiecare capăt de cerere nu depinde de soluția pe celălalt capăt de cerere, având soluții diferite, parțiale sau aceleași.

în vedere aceste considerente, a concluzionat recurenta că s-au încălcat prevederile art. 425 CPC "cât timp cererea principală a fost respinsă, nu exista motiv pentru o analiză distinctă a cererii de comunicare a informațiilor publice la cerere pe baza cererii formulate, în consecință, se poate reține o nepronunțare/o pronunțare incompletă a primei instanțe."

de cele arătate mai sus, intimata a solicitat Curții să constate că niciunul dintre "motivele" invocate de recurentă nu se circumscrie motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 CPC., acesta fiind invocat doar formal.

În ceea ce privește art. 425 CPC, a solicitat intimata să se constate recurenta invocă în mod eronat aceste prevederi raportat la o presupusă omisiune de pronunțare de către prima instanță cu privire la toate capetele de cerere cu care a fost investită.

Pe de altă parte, chiar și în măsura în care s-ar considera că prima instanță a omis să se pronunțe cu privire la vreunul din cele două capete de cerere cu care aceasta a fost investită, legiuitorul a stabilit o procedură specială de urmat într-o astfel de situație, respectiv cea prevăzută de art. 444 CPC.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 22 CPC, contrar susținerilor recurente, prima instanță nu a făcut nicio "recalificare" a situației de fapt, nu a decis, din oficiu calificarea petitelor acțiunii în principal și accesoriu.

Reiterând obiectul cererii de chemare în judecată, intimata a susținut că reclamanta este cea care a făcut această distincție prin cererea de chemare în judecată, aspect de care Tribunalul a luat act și cu respectarea dreptului de dispoziție al reclamantei, s-a pronunțat pe cererea astfel cum a fost formulată și susținută.

Mai mult decât atât, în cadrul dezbaterilor care au avut loc în fața primei instanțe intimatul a învederat tocmai acest aspect al caracterului principal și accesoriu al petitelor cu care recurenta a investit Tribunalul, iar reclamanta nu a combătut această apărare.

În altă ordine de idei, în prima fază procesuală s-a pus în discuția părților caracterul celor două petite cu care tribunalul a fost investit astfel încât pretenția recurente în sensul că Tribunalul a recalificat cererea sa și mai mult a recalificat-o fără să pună în discuție acest aspect este vădit neîntemeiată.

Nu în ultimul rând, Tribunalul a solicitat, în fapt, reclamantei să își precizeze temeiul de drept al cererii (pe care reclamanta l-a indicat a fiind "art. 5 și 6 din lege"). ##### în vedere faptul că aceasta și-a modificat/precizat acțiunea la termenul din data de 26.01.2023 în sensul că "a solicitat ca documente justificative, pontajele aferente celor 25 de ședințe la care a participat în calitate de ##### al Comisiei de Spații cu altă destinație din cadrul Sectorului 1" iar "acestea prezintă interes pentru persoana sa, întrucât Primarul Sectorului 1, reprezentantul autorității, la data încetării detașării sale, a refuzat să-i plătească recompensele bănești aferente, motiv pentru care pentru a formula o acțiune în pretenții, în termenul legal de 3 ani aceste documente îi sunt necesare (...)".

În concluzie, recurenta nu dovedește încălcarea dispozițiilor art. 14 și 22 CPC, în fapt, motivarea recurente este greșită sau fără legătură cu dispozițiile legale aplicabile ceea ce echivalează cu nemotivarea recursului.

Și în ceea ce privește motivul de casare prevăzut la art. 488 alin. 1 pct 5 CPC recurenta fie invocă netemeinicia hotărârii tribunalului (eronata reținere a situației de fapt și interpretare a

probelor administrate), fie interpretarea și aplicarea greșită a normelor de drept material, fie invocă în mod eronat norme de drept procesual.

motivele de netemeinicie nu mai pot fi invocate în recurs, nefiind avute în vedere de dispozițiile art. 488 NCPC, ipoteza în care se va dispune anularea recursului ca nemotivat. De asemenea, motivarea greșită sau fără legătură cu dispozițiile legale aplicabile echivalează cu nemotivarea recursului.

în vedere faptul că recurenta nu a adus nicio critică hotărârii primei instanțe, care să se circumscrie motivului de casare prevăzut la art. 488 alin. 1 pct. 5 CPC, în temeiul art. 489 alin. 2 CPC a solicitat anularea și a acestui motiv de recurs pentru nemotivare.

Referitor la cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 CPC – când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei – intimata a arătat că recurenta a invocat că instanța nu s-a pronunțat pe capetele de cerere cu care a fost investită, neexistând motivare pentru care a respins cele invocate prin acțiunea formulată. ##### așa cum s-a arătat anterior, în situația în care instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii însă în conformitate cu dispozițiile art. 444 CPC, procedură obligatorie statuată de legiuitor, neputându-se invoca aceste aspecte pe calea apelului sau recursului.

Așadar, sub acest aspect acest motiv de recurs este inadmisibil și a solicitat respingerea lui pentru acest considerent.

Un alt motiv invocat este că prima instanță nu a realizat o minimă examinare a motivelor de nelegalitate pe care reclamanta le-a invocat în susținerea refuzului comunicării informațiilor publice și a adresei emise de autoritatea pârâtă, că a reluat neconvingător argumentele pârâtei și argumente străine de cauză și fără o minimă verificare a informațiilor existente în spațiul public.

În primul rând, instanța și-a motivat hotărârea având în vedere situația de fapt, susținerile părților și probele de la dosar.

În al doilea rând, astfel cum a reținut și Înalta ##### de Casație și Justiție motivarea unei hotărâri nu este o problemă de volum, ci una de esență, de conținut, aceasta trebuind să fie clară, concisă și concretă, în concordanță cu probele și actele de la dosar.

În speță, Tribunalul s-a pronunțat pe ambele petite ale acțiunii astfel cum au fost acestea formulate și susținute de către părți, contrar afirmațiilor recurente.

În ceea ce privește afirmația recurente în sensul că instanța nu a procedat la o minimă verificare a informațiilor existente în spațiul public, intimatul a susținut că Tribunalul a fost investit cu o cerere întemeiată pe Legea nr. 544/2001, prin care reclamanta arăta că urmărește obținerea unor documente în vederea formulării unei acțiuni în pretenții în contradictoriu cu Sectorul 1.

Instanța de contencios administrativ investită cu o astfel de cerere, ca de altfel orice instanță judecătorească, nu își formează opinia și pronunță o hotărâre pe informații obținute în spațiul public și cu atât mai mult pe informații obținute de ea însăși.

Instanța judecătorească nu are voie să "investigheze" spațiul public pentru a motiva o hotărâre ci, își fundamentează opinia pe baza probatoriului administrat în cauză și a apărărilor părților.

În atare situație, a solicitat instanței de recurs să constate că un astfel de "motiv" nu se circumscrie art.488 alin. 1 pct 6 CPC, cum pretinde recurenta.

Nu există niciun text de lege care să rețină în sarcina instanței judecătorești vreo obligație de a dovedi sau verifica în alt mod decât în baza probelor de la dosar pretențiile recurente-reclamante/părților. Din contră, codul de procedură stabilește anumite principii fundamentale ale procesului civil printre acestea fiind și principiul dreptului de dispoziție al părților- art. 9 Cpc, potrivit căruia instanța judecătorească se pronunță pe obiectul și în limitele stabilite prin cererile și apărările părților.

De asemenea, a solicitat Curții să constate faptul că recurenta se contrazice oferind explicații contradictorii care se exclud reciproc. Astfel:

- pe de o parte susține că instanța de fond "avea posibilitatea să solicite explicații părților cu privire la temeiurile de drept și de fapt astfel cum prevăd disp. Art.22 CPC, ca, pe de altă parte, să afirme că instanța a interpelat-o cu privire la scopul urmărit și temeiul de drept;

- pe de o parte, pretinde că informațiile solicitate sunt de interes public, iar autoritatea publică trebuia să le includă în lista informațiilor de interes public care se comunică din oficiu, pentru ca mai apoi să recunoască că îi sunt necesare "pentru completarea acestor documente în integralitate la dosarul personal".

Intimatul a subliniat că recurenta invocă, de fapt, motive de netemeinicie ale hotărârii primei instanțe care, în opinia sa "trebuia să valorifice anumite împrejurări" pentru a constata refuzul nejustificat expres al autorității (...) privind comunicarea informațiilor ce au caracter public", adică pentru a da câștig de cauză recurente.

Invocarea aleatorie a unor texte de lege care nu au nicio legătură cu speța dedusă judecății, prezentarea unei alte situații de fapt decât cea invocată în fața instanței de fond, tăgăduirea propriilor apărări formulate în fața Tribunalului nu se circumscriu motivelor de casare prevăzute de art. 488 CPC, iar motivele de netemeinicie nu mai pot fi invocate în recurs, nefiind avute în vedere de dispozițiile art.488 NCPC, ipoteza în care se va dispune anularea recursului ca nemotivat.

De asemenea, motivarea greșită sau fără legătură cu dispozițiile legale aplicabile echivalează cu nemotivarea recursului. ##### în vedere faptul că recurenta nu a adus nicio critică hotărârii primei instanțe, care să se circumscrie motivului de casare prevăzut la art. 488 alin. 1 pct. 6 CPC, în temeiul art. 489 alin. 2 CPC a solicitat anularea și a acestui motiv de recurs pentru nemotivare.

În ceea ce privește art. 488 alin. 1 pct. 8 CPC - când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material – intimata a solicitat instanței să observe că recurenta nu a dezvoltat acest motiv de casare motiv pentru care a solicitat anularea acestuia în temeiul art. 489 alin. 2 CPC.

În ceea ce privește caracterul informațiilor solicitate, pe care instanța de fond l-a identificat/calificat ca fiind caracter personal, intimata a susținut, contrar afirmațiilor recurente, că datele cu caracter personal numele, prenumele membrilor comisiei se circumscriu informațiilor exceptate de lege de la comunicare

Faptul că pe site-urile instituțiilor ANI sau primăriei sectorului 1 se regăsesc declarațiile de avere și de interese ale funcționarilor publici nu are nicio înrâurire cu informațiile cuprinse în procesele verbale de negociere directă a unor contracte de vânzare cumpărare și în pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate

Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr.### ##### Sector 1 din perioada #####.

Tot astfel, HCLS I nr. 95/2016, de care încearcă să se prevaleze recurenta în recurs, deși nu a înțeles să facă acest lucru și în fața primei instanțe, a avut ca obiect desemnarea reprezentanților Consiliului Local al Sectorului 1 în ##### pentru vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări servicii în conformitate cu dispozițiile art. 6. din Legea nr. 550/2002, dispoziție conform căreia comisia este formată din 5 membri titulari și 2-3 membri supleanți la care se adaugă și secretarul comisiei.

Or, faptul că recurenta a făcut parte din această #####, în calitate de ##### al Sectorului 1 al Municipiului București, iar 3 consilieri locali au fost desemnați ca membri printr-o hotărâre de consiliu local, nu conferă caracter public acestor informații, evidența participării membrilor la ședințele comisiei și indemnizațiile de care aceștia au beneficiat nefiind date cu caracter public care să fie incluse pe lista documentelor de interes public.

Intimata a invocat art.14 alin. 1 din Legea nr.544/2001 potrivit căroră "Informațiile cu privire la datele personale ale cetățeanului pot deveni informații de interes public numai în măsura în care afectează capacitatea de exercitare a unei funcții publice."

Referitor la procesele verbale pe care ##### de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr.550/2002 Sector 1 le-a încheiat în perioada #####, învederăm faptul că, în conformitate cu prevederile Legii nr. ### ##### și ale H.. G nr.##### acestea cuprind datele cu privire la operațiunile de negociere și stabilire a prețului desfășurarea procedurii de vânzare.

în' vedere cererea recurente-reclamante, astfel cum a fost formulată și susținută, precum și apărările subscrisului și probele administrate la dosar, instanța de fond a reținut în mod justificat și legal faptul că informațiile solicitate și anume procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii ### ##### Sector 1 din perioada ##### nu fac parte din categoria informațiilor de interes public care se comunică din oficiu, în temeiul art.5 alin. 1 lit g) din Legea nr. ### ##### neconstituind lista care cuprinde documentele de interes public.

O dovadă în plus că documentele solicitate nu cuprind informații de interes public este și faptul că se solicită doar procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr.550/2002 Sector 1 în perioada #####.

În altă ordine de idei, dacă aceste documente ar fi fost de interes public și ar fi cuprins informații care se comunicau din oficiu, atunci ar fi trebuit ca toate procesele-verbale și pontajele întocmite de această comisie să fie înscrise pe lista informațiilor de interes public care se comunică din oficiu, nu doar cele întocmite în perioada #####.

Pe cale de consecință, tribunalul a motivat în mod corect și legal hotărârea constatând că "dacă avea nevoie de anumite informații și anume numele unor persoane care apar pe procesele verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de Vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii ##### Sector 1 din perioada #####, petenta ##### o putea solicita instanței

de judecată, dar nu în temeiul Legii nr.544/2001, ci în temeiul art. 1 alin. 1 și art.8 alin. 1 din Legea nr.554/2004(...)."

În concluzie pentru considerentele arătate mai sus solicităm în principal anularea recursului în baza art.489 alin.2 CPC, iar, în subsidiar, respingerea acestuia, ca nefondat.

În probațiune, a solicitat înscrieri.

În drept, a invocat dispozițiile art.205 și următoarele din Codul de Procedură Civilă.

În ședința de astăzi, Curtea a respins ca nefondată excepția nulității recursului.

Sub aspect probator, Curtea a încuviințat pentru recurentă proba cu înscrierile noi depuse în recurs.

Analizând sentința atacată din perspectiva motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente, Curtea reține că următoarele:

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 NCPC, Curtea reține că acesta are în vedere situația în care, prin hotărârea recurată, instanța a depășit atribuțiile autorității judecătorești, intrând în cele ale autorității legislative sau executive.

Acest motiv de recurs se întemeiază pe conceptul de „exces de putere” ce derivă din principiul constituțional al separației puterilor în stat și vizează imixtiunea instanțelor judecătorești în domeniul atribuțiilor puterii legislative sau executive.

Excesul de putere semnifică încălcarea principiului separației puterilor în stat, prin imixtiunea instanțelor judecătorești fie în atribuțiile puterii legislative sau executive, fie în domenii excluse puterii judecătorești.

În cazul de față, nu se conturează prin hotărârea recurată astfel de ipoteze.

Astfel, omisiunea instanței de a stăruii prin toate mijloacele legale pentru aflarea adevărului, neanalizarea sau analizarea defectuoasă a înscrierilor de la dosar și adoptarea soluției de respingere a cererii de chemare în judecată nu echivalează cu imixtiunea instanței în atribuțiile puterii legislative sau executive, așa cum susține recurenta.

Curtea precizează că în anumite condiții încălcarea prevederilor art. 22 NCPC se poate circumscrie cazului de casare prevăzut la art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC, iar nu de cel prevăzut la art. 488 alin. (4) NCPC.

Apoi, neanalizarea sau analizarea defectuoasă a mijloacelor de probă reprezintă o critică de netemeinicie, iar nu de nelegalitate a hotărârii, astfel că nu intră în cazurile de casare prevăzute de art. 488 alin. (1) NCPC, față de prevederile art. 483 alin. (3) NCPC.

De asemenea, în ceea ce privește soluționarea unei cereri de chemare în judecată, această competență aparține în mod evident sferei de competență a instanțelor judecătorești, iar nu a autorității legiuitoare sau a celei executive, astfel că susținerile recurente sub acest aspect sunt manifest nefondate.

criticile recurente în sensul că instanța a săvârșit acte care intră în atribuțiile unor avocați nu se circumscriu cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 NCPC, întrucât profesia de avocat, reglementată prin Legea nr. 51/1995 și Hotărârea UNBR nr. 64/2011 (Statul profesiei de avocat) nu face parte nici din autoritatea judecătorească, nici din cea legislativă și nici din autoritatea executivă, astfel cum sunt reglementate de Constituția României.

În egală măsură, împrejurarea că instanța ar fi dat „o altă interpretare și aplicare prevederilor informațiilor publice decât cele stabilite de legiuitorul constituant” nu se circumscrie cazului de casare invocat, ci, după caz, celui reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC (dacă

este vorba de norme de procedură) sau celui reglementat de art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC (dacă este vorba de norme de drept material).

Apoi, nici împrejurarea că, prin hotărârea recurată, prima instanță nu ar fi soluționat o cerere și ar fi încălcat, prin această omisiune, prevederile art. 22 alin. (6) NCPC care obligă instanța să se pronunțe asupra tot ceea ce s-a cerut, nu echivalează cu depășirea atribuțiilor autorității judecătorești. Aceasta întrucât, prin ipoteză, cererea asupra căreia se pretinde că instanța nu s-a pronunțat intra în competența de atribuție a instanței sesizate (și era de competența generală, materială și teritorială a acesteia), iar nu în atribuțiile unui organ fără atribuții jurisdicționale.

Similar, nici depășirea limitelor investiției nu intră sub incidența cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 4 NCPC, câtă vreme nu se pretinde că cererile asupra cărora instanța s-a pronunțat, deși nu a fost investită, ar fi intrat în atribuțiile unui organ fără activitate jurisdicțională ori a celor din sfera autorității legislative sau executive.

În fine, considerațiile teoretice pe care recurenta le expune în legătură cu principiul transparenței decizionale, aspectele sub care se înfățișează dreptul la informație ori scopul și impactul adoptării Legii nr. 544/2001 nu au nicio legătură cu cazul de casare invocat, întrucât nu vizează imixtiunea instanței care a pronunțat hotărârea recurată în atribuțiile altor autorități publice. Așa fiind, aceste susțineri ale recurente sunt înlăturate ca lipsite de relevanță raportat la cazul de casare analizat.

În ceea ce privește cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC, Curtea reține că acesta este incident atunci când prin hotărârea dată instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității, dar nu include neregulile sancționate distinct prin celelalte motive de casare.

Așadar, premisa aplicării textului legal menționat o constituie încălcarea unei reguli de procedură civilă, iar nu a unei reguli de drept material, astfel că susținerile recurente în ceea ce privește încălcarea de către prima instanță a unor reguli de drept material – cum sunt prevederile art. 5 lit. g), art. 2 alin. (2), art. 6 din Legea nr. 544/2001 sau art. 31 din Constituția României - nu au legătură cu motivul de casare invocat și nu vor fi avute în vedere la analiza acestuia, ci la analiza motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC.

De asemenea, în ceea ce privește susținerile recurente conform cărora hotărârea conține o motivare deficitară, Curtea reține că deși prevederile art. 425 alin. (1) lit. b) NCPC reprezintă norme de procedură, încălcarea acestora se circumscrie motivului de casare prevăzut expres de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC, care va fi examinat în mod distinct, iar nu celui prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC, ce include, așa cum s-a arătat anterior, încălcarea altor dispoziții procedurale decât cele sancționate distinct prin alte motive de casare.

Referitor la încălcarea de către instanță a prevederilor art. 14, art. 22 alin. (2) și art. 30 alin. (3) NCPC, prin intermediul cărora se reproșează primei instanțe greșita calificare a celui de al doilea capăt de cerere ca fiind accesoriu celui dintâi și încălcarea principiului contradictorialității, Curtea reține că aceste critici sunt nefondate.

Astfel, prin cererea introductivă de instanță, recurenta-reclamantă a investit tribunalul cu următoarele două capete de cerere:

1. constatarea caracterului public al următoarelor informații solicitate de reclamantă prin adresa nr. 853/29.12.2021: procesele-verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări

Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada #####, solicitând obligarea pârâtei să introducă aceste informații pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. 1 lit. g din Legea nr. 544/2001 și

2. obligarea pârâtei Primăria Sectorului 1 să comunice informațiile de interes public solicitate de reclamantă prin adresa înregistrată la Primăria Sectorului 1 sub nr. 853/29.12.2021 și confirmate de instanță ca informații de interes public prin admiterea primului punct al acțiunii (...)."

Recurenta a susținut că instanța de fond a schimbat cauza juridică a cererii sale (prin recalificarea situației de fapt sub aspectul motivării de către reclamantă și modificarea temeiului de drept), fără să pună în discuție aceste aspecte, însă Curtea constată contrariul.

Cauza juridică a cererii reclamantei (atât în accepțiunea de „causa debendi”, cât și „causa petendi”) nu a fost modificată sub niciun aspect de către tribunal.

Causa debendi, respectiv cauza raportului juridic sau al obligației puse în discuție, constituie fundamentul dreptului invocat de cel care formulează pretenția. În speță, recurenta-reclamantă a invocat refuzul nejustificat al pârâtei, exprimat cu exces de putere, în formularea răspunsului la cererea reclamantei de comunicare a unor informații de interes public prin adresa nr. 853/29.12.2021, întemeiată pe Legea nr. 544/2001.

Causa petendi reprezintă scopul către care se îndreaptă voința celui care investește instanța, scop explicat prin împrejurările și motivele speciale care au determinat partea sa acționeze. În speță, finalitatea cererii recurente-reclamante era să obțină informațiile de interes public menționate în cererea nr. 853/29.12.2021.

Cauza cererii de chemare în judecată, respectiv temeiul juridic al cererii (causa debendi), poate fi pusă în discuția părților de către instanță, spre deosebire de cauza acțiunii (causa petendi), care nu poate fi modificată de către instanță.

Or, atâta timp cât instanța are dreptul potrivit art. 22 alin. (2) NCPC să pună în dezbaterea părților orice împrejurări de fapt ori de drept, chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare, reiese că se poate și pronunța asupra acestor împrejurări, legiuitorul făcând distincție între dreptul instanței de a cere părților "să prezinte explicații" și cel de a „pune în dezbaterea acestora orice împrejurări de fapt ori de drept chiar dacă nu sunt menționate în cerere sau în întâmpinare”.

În practica sentinței recurate s-a consemnat că la solicitarea tribunalului reclamanta a lămurit temeiul juridic al cererii sale menționând că „solicită comunicarea acestor documente în temeiul art. 5 și art. 6 din lege, precum și ca procesele-verbale să fie introduse pe lista informațiilor publice, întrucât reprezintă activitatea care s-a desfășurat între anii #####, privind spații cu alte destinații” (f. 64 verso ds. TB).

Această mențiune din partea introductivă a hotărârii corespunde prerogativei pe care legiuitorul o recunoaște instanței prin art. 22 alin. (2) NCPC, iar, în speță, tribunalul a examinat cererea reclamantei prin raportare la prevederile Legii nr. 544/2001, iar nu la alte acte normative care nu au făcut obiectul dezbaterii contradictorii, astfel că nu se poate reține că prima instanță ar fi recalificat situația de fapt și motivarea reclamantei.

Totodată, împrejurarea că în finalul considerentelor hotărârii tribunalul a reținut că dacă reclamanta avea nevoie de numele unor persoane care apare în procesele-verbale și în pontajele corespunzătoare, putea formula o astfel de cerere în temeiul art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din

Legea nr. 554/2004, iar nu în temeiul Legii nr. 544/2001, nu echivalează cu recalificarea cererii reclamantei (nefiind schimbate elementele esențiale ale cererii de chemare în judecată precum obiectul sau cauza cererii).

În esență, prin această statuare, tribunalul a apreciat că cererea reclamantei nu se circumscrie demersurilor pe care reclamanta le putea întreprinde în temeiul Legii nr. 554/2001, însă nu a respins cererea reclamantei în urma analizării acesteia în raport de prevederile art. 1 alin. (1) și art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004.

Așa fiind, nu se poate reține încălcarea de către prima instanță a principiului contradictorialității la care face referire recurenta-reclamantă prin trimitere la dispozițiile art. 14 NCPC.

Referitor la susținerile recurente-reclamante în sensul că prima instanță „și-a exercitat rolul activ încălcând obligația ce-i revenea de a stabili temeiul juridic al cererii – principală și accesorie – printr-o trimitere generică la „aspecte care țin de regulile de procedură aplicabile în procesul civil (art. 22 C. proc. Civ.), nefiind respectate în cauză, în litera și spiritul legii”, Curtea observă că acestea sunt imprecise și contradictorii, astfel că nu pot fi reținute.

Astfel, sub primul aspect, recurenta nu identifică acele „aspecte care țin de regulile de procedură aplicabile în procesul civil” trimițând generic la art. 22 NCPC care se referă la rolul judecătorului în aflarea adevărului sub mai multe aspecte cuprinse în șapte alineate. Or, în lipsa identificării neregularității procedurale reproșate primei instanțe, condiție premisă a nulității actului de procedură, nu pot fi analizate nici celelalte două condiții ale nulității condiționate prevăzute de art. 174 NCPC (încălcarea să fi produs părții o vătămare și vătămarea să nu poată fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului de procedură) sau dacă este vorba despre o nulitate necondiționată, în sensul art. 176 alin. (1) NCPC.

Sub al doilea aspect, recurenta-reclamantă nu arată în ce modalitate, de vreme ce susține că prima instanță și-a exercitat rolul activ, aceeași instanță a încălcat și obligația de a stabili temeiul juridic al cererii.

De asemenea, nu pot fi primite criticile reclamantei vizând încălcarea rolului activ în materie probatorie de către instanță (prin susținerea că instanța nu a înțeles să facă aplicarea art. 249 NCPC raportat la apărările intimitei și că ar fi încălcat prevederile art. 22 alin. (2) NCPC), întrucât, conform art. 254 alin. (5) NCPC, părțile nu pot invoca în calea de atac omisiunea instanței de a ordona din oficiu probe pe care ele nu le-au propus și administrat în condițiile legii, respectiv ale art. 254 alin. (1) NCPC sau, în mod excepțional, ale art. 254 alin. (2) NCPC.

Similar, nu poate fi primită critica încălcării de către instanță a rolului activ prin neverificarea împrejurării dacă informațiile de interes public sunt actualizate ca fiind exceptate de la accesul public, câtă vreme instanța nu a fost investită în acest sens conform art. 9 alin. (2) NCPC de către reclamantă.

În acest context, Curtea reține că critica adusă de recurentă hotărârii primei instanțe din perspectiva încălcării art. 22 NCPC este nefondată, urmând a fi înlăturată.

Referitor la încălcarea art. 30 alin. (3) NCPC, sub aspectul greșitei stabiliri a naturii capătului al doilea de cerere ca fiind accesoriu celui dintâi, Curtea reține că și această susținere este nefondată.

Recurenta a susținut că „se impunea a face distincție în funcție de raportul celor două capete de cerere, mai exact să se constate și să se confirme de către recurenta-reclamantă că ne aflăm în

prezența a două capete principale de cerere. În situația în care ambele capete de cerere sunt principale, calificate astfel folosind criteriul oferit de legiuitor în cuprinsul art. 30 alin. (3) Cod procedură civilă, interpretat per a contrario, respectiv soluția pe fiecare capăt de cerere nu depinde de soluția pe celălalt capăt de cerere, având soluții diferite, parțiale sau aceleași”

Or, Curtea observă că prin primul capăt de cerere reclamanta a solicitat constatarea de către instanță a caracterului public al următoarelor informații solicitate de reclamantă prin adresa nr. 853/29.12.2021: procesele-verbale și pontajele corespunzătoare întocmite la nivelul Comisiei de vânzare a Spațiilor Comerciale Proprietate Privată a Statului și a celor de Prestări Servicii conform Legii nr. 550/2002 sector 1 din perioada #####, precum și obligarea pârâtei să introducă aceste informații pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. (1) lit. g din Legea nr. 544/2001.

Prin al doilea capăt de cerere, reclamanta a solicitat obligarea pârâtei să-i comunice reclamantei informațiile de interes public solicitate „prin adresa înregistrată la Primăria Sectorului 1 sub nr. 853/29.12.2021 și confirmate de instanță ca informații de interes public prin admiterea primului punct al acțiunii [...]”.

Art. 30 alin. (3) NCPC definește cererea principală ca fiind cererea introductivă de instanță și care poate cuprinde atât capete principale, cât și capete accesorii de cerere, iar alin. (4) al aceluiași articol prevede că cererea accesorie este cea a cărei soluționare depinde de soluția dată unui capăt de cerere principal.

Așadar, criteriile în funcție de care se stabilește caracterul de cerere principală sau de cerere accesorie, precum și raportul dintre cele două tipuri de cerere sunt fixate de legiuitor prin prevederile art. 30 alin. (3) și (4) NCPC, iar nu lăsate la latitudinea reclamantului. Prin urmare, indiferent de optica reclamantului, instanța este obligată să stabilească natura fiecărei cereri și, respectiv, a fiecărui capăt de cerere ce formează obiectul investiției sale.

Raportat la modalitatea în care reclamanta a înțeles să-și construiască cele două capete de cerere și la prevederile art. 30 alin. (3) și (4) NCPC, Curtea reține că în mod corect tribunalul a stabilit că cel de al doilea capăt de cerere are caracter accesoriu primului capăt de cerere, întrucât soluționarea sa depinde de modul de soluționare a primului capăt de cerere.

Astfel, examinând prima solicitare a recurente-reclamante se observă că prin intermediul primului capăt de cerere, în notarea reclamantei, aceasta din urmă a solicitat tribunalului să constate caracterul public al informațiilor solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021 și să introducă aceste informații pe lista informațiilor de interes public pe care este obligată să o întocmească în temeiul art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001.

Prin doilea capăt de cerere, reclamanta a solicitat ca pârâta să fie obligată să-i comunice aceleași informații solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021 și confirmate în prealabil de către instanță ca fiind informații de interes public prin admiterea primului capăt de cerere.

Or, este evident că dacă instanța nu admitea cererea de constatare a caracterului public al informațiilor solicitate de reclamantă prin adresa nr. 853/29.12.2021, nu avea loc, în exprimarea reclamantei, o „confirmare în prealabil de către instanță” a caracterului public al acestor informații, astfel că aceste informații nu puteau fi comunicate nici reclamantei nici în temeiul art. 6 din Legea nr. 544/2001.

Aceasta întrucât atât art. 5, cât și art. 6 din Legea nr. 544/2001 se referă la informațiile de interes public definite prin art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, având, așadar, aceeași extensiune.

Art. 5 se referă la informațiile de interes public pe care fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să le comunice din oficiu, în timp ce art. 6 recunoaște dreptul oricărei persoane să solicite și să obțină de la autoritățile și instituțiile publice, în condițiile Legii nr. 544/2001, informațiile de interes public. ##### înțelesul unității sintactice „informații de interes public” este același, respectiv cel cuprins în art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

Așadar, nu pot fi primite susținerile recurente că teza finală a primului capăt de cerere ar fi urmărit fondul celui de al doilea capăt de cerere de comunicare a informațiilor de interes public (care ar fi tot unul principal, în accepțiunea recurente), câtă vreme în ambele capete de cerere este vorba despre același tip de informații considerate de recurentă ca fiind de interes public, iar solicitarea de constatare a caracterului de interes public al informațiilor a fost inserată în primul capăt de cerere, în timp ce solicitarea de comunicare a informațiilor de interes public la care face referire adresa nr. 853/29.12.2021 a fost inserată în cel de al doilea capăt de cerere.

Mai mult, după cum însăși recurenta-reclamantă precizează în cererea de recurs, obiectul cererii de chemare în judecată a fost stabilit în mod exclusiv de către aceasta, conform art. 9 alin. (2) NCPC, astfel că instanța era obligată să respecte limitele investiției sale.

Or, din modul în care recurenta-reclamantă a înțeles să investească instanța de judecată reiese neechivoc că solicitarea de comunicare a informațiilor de interes public cuprinsă în capătul al doilea de cerere, în notarea reclamantei, depindea de soluția dată capătului de cerere privind constatarea caracterului public al informațiilor solicitate de reclamantă prin adresa nr. 853/29.12.2021, cele două capete de cerere nefiind independente, așa cum susține recurenta-reclamantă în recurs.

Așa fiind, Curtea reține că nu au fost încălcate de către prima instanță prevederile art. 30 alin. (3) NCPC, așa cum susține recurenta-reclamantă și că sunt nefondate susținerile recurente sub acest aspect.

Concluzionând, motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 5 NCPC este nefondat.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC, Curtea reține că acesta este incident atunci când „hotărârea nu cuprinde motivele pe care se întemeiază sau când cuprinde motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei”.

Examinând expunerea recurente-reclamante, Curtea constată că aceasta a susținut incidența primelor două teze, și anume că sentința recurată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază și, totodată, că hotărârea cuprinde motive contradictorii.

Din cererea de recurs nu rezultă însă care sunt acele considerente ale hotărârii recurate pe care recurenta-reclamantă le consideră ca fiind contradictorii, astfel că această ipoteză normativă nu poate fi reținută.

În ceea ce privește motivarea insuficientă, se impune a se preciza, cu prioritate, faptul că hotărârea judecătorească trebuie să se circumscrie exigențelor art. 425 alin. (1) lit. b) NCPC, inclusiv din perspectiva analizei raporturilor juridice dintre părți, reflectată în situația de fapt corect stabilită, prin prisma tuturor susținerilor, apărărilor și probelor de la dosar. În caz contrar, controlul judiciar este imposibil de realizat din cauză că prima instanță a soluționat procesul fără a intra în judecata fondului.

Analizând hotărârea recurată, Curtea constată caracterul fondat al criticilor recurente-reclamante în limitele și pentru considerentele expuse în continuare:

Astfel, Curtea observă că prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a susținut că refuzul formulat de pârâtă la solicitarea sa de furnizare a informațiilor publice prin adresa nr. 853/29.12.2021 este unul nejustificat, explicând și în ce constă acest refuz, respectiv în excesul de putere comis de pârâtă.

de cauza juridică a cererii deduse judecătii de către recurenta-reclamantă, criticile acesteia referitoare la omisiunea primei instanțe de a motiva de ce pârâtă nu a informat reclamanta în termenul legal de 5 zile cu privire la informațiile identificate ca fiind exceptate de la accesul liber la informație, întemeiate pe dispozițiile art. 12 din Legea nr. 544/2001 și ale art. 221 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 (pagina nr. 9 a cererii de recurs, f. 11 dosar recurs) nu pot fi primite.

Recurenta-reclamanta nu și-a întemeiat plângerea pe refuzul tacit (nesoluționarea în termen a cererii cuprinse în adresa nr. 853/29.12.2021), ci pe un refuz explicit de comunicare a informațiilor cuprinse în adresa nr. 853/29.12.2021, exprimat prin adresa nr. 853/2022.

Examinând cererea introductivă de instanță, Curtea observă că trimiterile pe care reclamanta le-a făcut la art. 12 din Legea nr. 544/2001 și la art. 221 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 544/2001 în cererea de chemare în judecată (filele 55-56 ds. tribunal), au avut ca finalitate susținerea existenței unei obligații a pârâtei de a comunica informația publică solicitată după anonimizarea informațiilor exceptate de la liberul acces, atunci când ambele tipuri de informații sunt cuprinse în același înscris, iar nu nerespectarea de către pârâtă a termenului de 5 zile prevăzut în cele două dispoziții legale.

Or, această apărare a reclamantei nu echivalează cu fundamentarea cererii de chemare în judecată pe un refuz tacit al pârâtei de a răspunde cererii cuprinse în adresa nr. 853/29.12.2021 sau și pe un astfel de refuz.

În mod similar, Curtea constată că nici aspectele referitoare la nerespectarea termenului de răspuns de 30 de zile, prevăzut în art. 7 din Legea nr. 544/2001, la vătămarea produsă reclamantei prin formularea răspunsului după 3 luni și la omisiunea primei instanțe de a verifica „dacă informațiile de interes public solicitate de către reclamantă sunt actualizate ca fiind exceptate de la accesul liber”, inserate în pagina nr. 11 a cererii de recurs (f. 13 din dosarul de recurs) nu au fost invocate de recurenta-reclamantă în motivarea cererii de chemare în judecată ci au fost invocate de recurenta-reclamantă pentru prima dată în recurs.

Prin urmare, nici sub acest aspect nu poate fi primită critica vizând omisiunea instanței de fond de a analiza aceste apărări.

Curtea amintește că potrivit art. 9 alin. (2) NCPC „Obiectul și limitele procesului sunt stabilite prin cererile și apărările părților”.

Or, atâta vreme cât reclamanta nu a investit prima instanță cu o solicitare explicită în acest sens, iar în motivarea de fapt și de drept a cererii introductive de instanță nu s-a invocat nerespectarea de către pârâtă a termenelor prevăzute de art. 12 din Legea nr. 544/2001 și de art. 7 din Legea nr. 544/2001, nici producerea unei vătămări prin formularea unui răspuns după 3 luni, recurenta nu poate reproșa primei instanțe că nu a soluționat o cerere sau nu a verificat o apărare ce nu a făcut obiectul investiției sale și, implicit, că nu și-ar fi motivat hotărârea sub acest aspect.

Rămânând în limitele investiției primei instanțe, și anume refuzul explicit, nejustificat al pârâtei de a comunica reclamantei informațiile solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021, Curtea observă că deși reclamanta a invocat refuzul nejustificat al pârâtei, exprimat cu exces de putere (f.

54 ds. TB), în sentința recurată tribunalul s-a limitat la a arăta care sunt formele (teoretice ale) refuzului în materia contenciosului administrativ (refuz explicit sau manifest; tăcerea administrației sau nesoluționarea în termenul legal a unei cereri), fără a face o analiză concretă a susținerilor recurente-reclamante privind refuzul explicit al pârâtei și excesul de putere ales de reclamantă prin exercitarea de către pârâtă a dreptului de apreciere asupra caracterul public al informațiilor solicitate cu încălcarea limitelor competenței prevăzute de Legea nr. 544/2001 sau de Legea nr. 550/2002.

Mai observă Curtea că tribunalul a plecat de la premisa inexistenței unei cereri a reclamantei de introducere a proceselor-verbale și pontajelor corespunzătoare pe lista informațiilor de interes public prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001, pentru a deduce inexistența unei vătămări a reclamantei în dreptul său de acces neîngrădit la informațiile de interes public și a respinge ca „vădit” neîntemeiată cererea de chemare în judecată în ansamblul său, fără a analiza cererea reclamantei și din perspectiva art. 6 din Legea nr. 544/2001.

Astfel, în ședința din data de 26.01.2023, chiar la interpelarea primei instanțe, reclamanta și-a precizat temeiul juridic al cererii arătând că solicită comunicarea documentelor și introducerea proceselor-verbale pe lista informațiilor publice în temeiul art. 5 și 6 din Legea nr. 544/2001. Cu toate acestea, în expunerea argumentelor sale, tribunalul nu a acordat nicio relevanță precizării făcute de reclamantă cu privire la temeiul juridic al cererii de chemare în judecată și nu a motivat de ce solicitările reclamantei nu se circumscriu ipotezelor reglementate nici de art. 5 și nici de art. 6 din Legea nr. 544/2001.

Or, așa cum s-a arătat în precedent, deși atât art. 5, cât și art. 6 din Legea nr. 544/2001 se referă la informațiile de interes public definite prin art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001, art. 5 reglementează informațiile de interes public pe care fiecare autoritate sau instituție publică are obligația să le comunice din oficiu (comunicare publică, destinatari nedeterminați), în timp ce art. 6 recunoaște dreptul oricărei persoane de a solicita și de a obține de la autoritățile și instituțiile publice informațiile de interes public (comunicare individuală, destinat individualizat).

Tribunalul nu a analizat dacă atât în ipotezele reglementate de art. 5, cât și în cazul celor de la art. 6 din Legea nr. 544/2001 premisa logico-juridică este identică, și anume formularea unei cereri, pe cale administrativă, de către reclamantă, și nu a explicat de ce adresa nr. 853/29.12.2021 nu poate fi considerată o cerere în sensul art. 6 din Legea nr. 544/2001, de vreme ce a reținut că nu reprezintă o cerere referitoare la informațiile la care face referire art. 5 din același act normativ.

De asemenea, tribunalul nu a verificat dacă informațiile de interes public la care se referă art. 5 din Legea nr. 544/2001 sunt aceleași sau sunt diferite de cele la care se referă art. 6 din același act normativ iar, în condițiile unei identități totale sau parțiale, care este relevanța formulării sau unei cereri administrative de către reclamantă sau lipsa unei astfel de cereri.

Totodată, nu s-a verificat dacă, de vreme ce s-a susținut de către reclamantă că autoritatea pârâtă nu și-a îndeplinit obligația de comunicare din oficiu a informațiilor de interes public, conform art. 5, aceleași informații pot fi solicitate de reclamantă în temeiul art. 6 din Legea nr. 544/2001.

Mai mult, deși tribunalul a respins cererea reclamantei întemeiată pe dispozițiile art. 5 din Legea nr. 544/2001 reținând că reclamanta nu a formulat o cerere (administrativă) prin care să solicite pârâtei introducerea proceselor-verbale și a pontajelor pe lista documentelor menționate la

art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001, nu a motivat, în drept, obligația formulării de către reclamantă a unei cereri în acest sens.

De asemenea, deși tribunalul a furnizat și o explicație subsidiară în sensul că și dacă ar fi existat o astfel de cerere a reclamantei, procesele-verbale și pontajele corespunzătoare nu fac parte din categoria informațiilor publice care se comunică din oficiu în temeiul art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001, nu și-a motivat aserțiunea. În concret, nu reiese din considerentele anterioare ale sentinței care sunt motivele de fapt și de drept, respectiv premisele logico-juridice care au inferat concluzia tribunalului că procesele-verbale și pontajele la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată nu reprezintă informații de interes public, în primul rând, iar, în al doilea rând, nu reprezintă informații de interes public supuse comunicării din oficiu.

Apoi, Curtea observă că după ce a exclus nemotivat înscrisurile cu privire la care reclamanta a solicitat introducerea pe lista prevăzută de art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001 din categoria celor supuse comunicării din oficiu, tribunalul a reținut caracterul „vădit” neîntemeiat și al cererii de comunicare către reclamantă a acelorași procese-verbale și pontaje, fără o motivare corespunzătoare.

Din examinarea considerentelor, reiese că acest caracter „vădit” neîntemeiat al cererii reclamantei a fost stabilit de tribunal plecând atât de la caracterul accesoriu al celui de al doilea capăt de cerere față de primul capăt de cerere (constatarea de către instanță a caracterului de interes public al informațiilor solicitate de reclamantă – respectiv al proceselor-verbale și pontajelor corespunzătoare), dar și în raport de un eventual caracter independent al aceleiași capăt de cerere.

####, în analiza celui de al doilea capăt de cerere ca fiind independent de primul capăt de cerere tribunalul a pornit de la scopul urmărit de reclamantă prin comunicarea proceselor-verbale și a pontajelor corespunzătoare, și anume introducerea unei acțiuni în pretenții, și a concluzionat că aceste înscrisuri nu îi pot fi comunicate reclamantei în scopul urmărit, deoarece se încadrează în categoria celor exceptate de la accesul liber al cetățenilor de art. 12 alin. (1) lit. d) prin raportare la art. 2 lit. c) din Legea nr. 544/2001.

Or, dincolo de aspectul că, așa cum stabilise în precedent și a fost validat de către instanța de control judiciar, al doilea capăt de cerere nu era independent de primul, ci accesoriu acestuia (astfel că o analiză subsidiară a caracterului independent al acestei cereri nu se impunea), Curtea nu a reușit să identifice în expunerea tribunalului care este conexiunea între scopul urmărit de reclamantă prin solicitarea înscrisurilor la care se face referire în adresa nr. 853/29.12.2021 (procesele-verbale și a pontajele aferente) și exceptarea acestora de la accesul liber al cetățenilor prin art. 12 alin. (1) lit. d) prin raportare la art. 2 lit. c) din Legea nr. 544/2001.

În concret, din motivarea tribunalului nu rezultă de ce includerea în informațiile de interes public definite prin art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001 sau exceptarea la care se face referire în art. 12 alin. (1) lit. d) prin raportare la art. 2 lit. c) din Legea nr. 544/2001 depind de existența sau inexistența unui interes personal al solicitantului în obținerea unor astfel de informații. Totodată, nu rezultă din expunerea tribunalului nici dacă solicitarea de comunicare a informațiilor de interes public trebuie să excludă un interes personal al solicitantului pentru a nu fi exceptată din categoria informațiilor de interes public, iar în caz afirmativ, care sunt argumentele pentru a reține astfel.

În final, Curtea mai observă că deși nu a argumentat motivul pentru care existența unui interes personal este o împrejurare care atrage incidența cazului de exceptare prevăzut de art. 12 alin. (1) lit. d) prin raportare la art. 2 lit. c) din Legea nr. 544/2001, tribunalul a exclus informațiile

solicitate de reclamantă din însuși câmpul de aplicare a Legii nr. 544/2001 și le-a plasat în câmpul de aplicare al Legii nr. 544/2004.

Cu toate acestea, tribunalul nu a prezentat motivele pentru care Legea nr. 544/2001 ar exclude orice un interes personal al solicitantului, în timp ce Legea nr. 554/2004 afirmă necesitatea existenței unui astfel de interes, astfel că scopul urmărit de reclamantă prin solicitarea informațiilor menționate în adresa nr. 853/29.12.2021 ar fi incompatibil cu domeniul de aplicare a Legii nr. 544/2001.

Or, o astfel de abordare a cererii de chemare în judecată de către prima instanță nu respectă exigențele de motivare a hotărârii, astfel cum acestea sunt stabilite prin art. 425 alin. (1) lit. b) NCPC sub aspectul indicării motivelor de fapt și de drept pentru care s-au respins cererile și susținerile recurente-reclamante și au fost acceptate sau, după caz, înlăturate apărările intimatelor.

Curtea reține că dreptul la un proces echitabil include și dreptul fiecărei părți în cadrul unei proceduri judiciare de a prezenta instanței observațiile, argumentele esențiale și mijloacele sale de probă, coroborat cu dreptul fiecărei părți ca aceste observații și argumente să fie examinate în mod efectiv de către instanța de judecată.

Singurul mod prin care se poate verifica de către instanța de control judiciar dacă instanța a analizat susținerile și apărările părților este examinarea hotărârii primei instanțe, în care trebuie să se regăsească răspunsul acesteia la susținerile și apărările esențiale ale părților, element ce reprezintă o garanție pentru părți că cererile lor au fost analizate cu atenție, o puternică garanție a imparțialității judecătorului, precum și a calității actului de justiție.

Or, din cele expuse anterior se poate observa că argumentele prezentate în sentința recurată nu susțin de o manieră convingătoare soluția de respingere a cererii reclamantei ca „vădit” neîntemeiată, întrucât analiza tribunalului nu a fost una efectivă și integrală.

Atâta timp cât reclamanta și-a motivat în fapt și în drept cererea de chemare în judecată, iar instanța de fond nu a examinat aspecte de fapt și de drept determinate în soluționarea fondului raportului juridic litigios dintre părți, pe care să le înlăture argumentat ca fiind lipsite de relevanță, Curtea reține că prima instanță nu avea temeiuri pentru a considera cererea reclamantei ca „vădit” neîntemeiată.

De asemenea, în condițiile în care soluția de respingere a cererii reclamantei ca vădit neîntemeiată nu este fundamentată cu respectarea exigențelor privitoare la motivarea hotărârii judecătorești, acestea nu pot fi remediate de către instanța de recurs prin reținerea cauzei spre rejudecare și pronunțarea unei hotărâri definitive, întrucât s-ar încălca dreptul reclamantei la dublul grad de jurisdicție în materia contenciosului administrativ, de vreme ce prima instanță nu a cercetat pe deplin fondul cauzei.

În acest context, Curtea reține că soluția care se impune în singura cale de atac în materia contenciosului administrativ este casarea hotărârii recurate și trimiterea acesteia primei instanțe pentru rejudecarea fondului raportului juridic litigios dintre părți.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 20 alin. (3) din Legea nr. 554/2004 rap. la art. 498 alin. (2) NCPC, Curtea va admite recursul reclamantei, va casa sentința civilă nr. ###/26.01.2023, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal și va trimite cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

în vedere soluția ce urmează a fi pronunțată în cauză, Curtea constată că nu se mai impune analiza motivului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 8 NCPC, întrucât nu se poate verifica dacă normele de drept material au fost corect interpretate și aplicate în lipsa unei analize complete și motivate a fondului raportului juridic litigios.

În rejudecare, tribunalul va analiza cererea reclamantei atât în raport de prevederile art. 5, cât și în raport de prevederile art. 6 din Legea nr. 544/2001, ținând seama de probele administrate atât în fața primei instanțe, precum și de înscrisurile noi depuse în fața instanței de recurs.

În acest sens, tribunalul va soluționa, cu prioritate, solicitarea reclamantei din cuprinsul primului capăt de cerere prin care s-a urmărit constatarea caracterului public al informațiilor solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021, prin raportare la definiția cuprinsă în art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

În continuare, tribunalul va analiza dacă atât în cazul informațiilor de la art. 5, cât și în cazul celor de la art. 6 din Legea nr. 544/2001, era nevoie de o cerere a reclamantei de comunicare de informații, adresată pârâtei anterior introducerii plângerii la instanța de contencios administrativ, față de specificul Legii nr. 544/2001 și al unui litigiu de contencios administrativ.

tribunalul ajunge la concluzia fundamentată că o astfel de cerere era necesară, va verifica, tot în cadrul primului capăt de cerere, dacă adresa nr. 853/29.12.2021, reprezintă o cerere de comunicare a unor informații de interes public, în accepțiunea art. 2 lit. b) din Legea nr. 544/2001.

În caz afirmativ, tribunalul va verifica dacă solicitarea de introducere a înscrisurilor enumerate în adresa nr. 853/29.12.2021 în lista pe care pârâta este obligată să o întocmească de art. 5 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 544/2001 intră în câmpul de aplicare a Legii nr. 544/2001 și, totodată, dacă se circumscrie unei comunicări din oficiu a unor informații de interes public dintre cele enumerate la art. 5 din Legea nr. 544/2001.

În măsura în care ajunge la concluzia că înscrisurile la care a făcut referire reclamanta în adresa nr. 853/29.12.2021 reprezintă informații de interes public, tribunalul va verifica dacă aceleași înscrisuri puteau fi comunicate reclamantei și la cerere, în condițiile art. 6 din Legea nr. 544/2001, conform solicitării din al doilea capăt de cerere.

În măsura în care ajunge la concluzia că înscrisurile la care a făcut referire reclamanta în adresa nr. 853/29.12.2021 nu reprezintă informații de interes public, tribunalul își va argumenta în fapt și în drept soluția pe ambele capete de cerere, plecând de la punctele de vedere exprimate de părți cu privire la acest aspect atât prin actele procedurale din fața primei instanțe, precum și în cererea de recurs și, respectiv, în întâmpinarea depusă în recurs, ținând seama, totodată, și de argumentele pentru care Curtea a reținut incidența cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. (1) pct. 6 NCPC.

Indiferent de concluzia la care va ajunge în final și care îi va determina soluția dată cererii, tribunalul va stabili dacă a existat un refuz al pârâtei de a comunica reclamantei informațiile solicitate prin adresa nr. 853/29.12.2021, apoi dacă acest refuz a fost sau nu unul nejustificat, exprimat cu exces de putere, așa cum a susținut reclamanta, iar, în final, dacă reclamanta a suferit sau nu o vătămare în drepturile prevăzute de Legea nr. 544/2001, așa cum se menționează în art. 22 din același act normativ.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul formulat de către recurenta-reclamantă #####, cu domiciliul în sector 3, București, #####, în contradictoriu cu intimata-pârâtă SUBDIVIZIUNEA ADMINISTRATIV TERITORIALĂ A SECTORULUI 1 DIN MUNICIPIUL BUCUREȘTI, cu sediul în sector 1, București, #####, împotriva sentinței civile nr.###/26.01.2023, pronunțată de Tribunalul București - Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal.

Casează sentința civilă recurată.

Trimite cauza spre rejudecare primei instanțe.

Definitivă.

Pronunțată azi, 16.02.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței.

PREȘEDINTE,

-

JUDECĂTOR,

#####

JUDECĂTOR,

#####

GREFIER,

#####

Red. #####/ 2 exemplare originale/04.04.2024/Comunicate 2 exemplare, în copie,
P.M. _____

Jud. ##### – Tribunalul București – Secția a II-a Contencios administrativ
și fiscal